

Κοσμήματα προσαρτώμενα εἰς τὰς ἄκρας τῶν ἐνδυμάτων, ὡς θύσανοι, κροσσοὶ κττ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

... καὶ ἡ χλωράδα γῦρο σου ὅλη
δὲν ἔχει νόημα, δὲν ὑπάρχει, ἦ γὰρ νὰ στέκη
καὶ νὰ εἶναι ἀκροπρεπίδι σου 'ς τὴ δούλεψί σου
(λόγοι ἀνθέων πρὸς τὸν φοῖνικα) ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀκροπύγια τά, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀκρόπυγος.

Τὰ κάτω ἄκρα γυναικείου ἐπενδύτου κατερχομένου μέχρι τῶν γλουτῶν.

ἀκρορεγάζω ἀμάρτ. ἀκρορεάττω Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκρορέγομαι. Ὁ μεταπλασμός κατὰ τὰ εἰς -άζω.

Ἐλαφρῶς ὀρέγομαι προσώπου, ἐρῶμαί τινος μετὰ αἰδημοσύνης: Ἄσμ.

Καὶ νὰ 'ουλέγ' ἡ μοῖρα της μὲ τὸ χρυσὸν ἀγράτ-τι,
ἄουροι νὰ γιαμάχουτ-ται νὰ τὴν ἀπομοιράτουν
κ' οἱ 'ιπλοκανακάριες νὰ τὴν ἀκρορεάτουν

(βαυκάλ. 'ουλέγ' = δουλεύη, γιαμάχουτ-ται = διαμάχωνται, 'ιπλοκανακάριες = διπλοκανακάριδες, διπλοχαϊδεμένοι).

Συνών. ἀκρορέγομαι.

ἀκρορέγομαι ἀμάρτ. ἀκρορέομαι Κάρπ. 'κρο-
ρέομαι Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄκρα καὶ τοῦ ρ. ὀρέγομαι.

Ἀκρορεγάζω, δ ἰδ.: Ἄσμ.

Ὁ Γιαννακῆς κ' ἡ Μαρουῖα τρεῖς χρόνους ἐαπειῶτα,
τρεῖς χρόνους ἐκρορέοντο κρουφὰ 'πὸ τοὺς βονεοὺς τως
(ἐαπειῶτα = ἡγαπῶντο, βονεοὺς = γονεῖς).

Μάννα μου, σὰν τὸν ἥλιον ἡλαμπεν ἡ θωριά της,
ὁ ἥλιος τὴν ἐτζήλευγε κ' ἐγὼ 'κρορέοιμού τη
(ἐτζήλευγε = ἐζήλευε).

ἀκρόρρεμα τό, ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 93.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄκρος καὶ τοῦ οὐσ. ρέμα.

Ἄκρα ὄχτης ποταμοῦ: Ποίημ.

Ὁ... Ἀλέξανδρος 'ς τὸ ἀκρόρρεμα καβάλλα
κοιτοῦσε τὴν ἀπάτητη καὶ ἄγνωστη γῆς ἀγνάντια.

Πβ. ἀκρορρεματιά.

ἀκρορρεματιά ἡ, ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 29.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄκρος καὶ τοῦ οὐσ. ρεματιά.

Ἄκρα ρεματιάς, ἦτοι χαράδρας: Ποίημ.

Καὶ ἦτανε 'ς τοῖς ἀκρορρεματιῶς
καὶ ἦτανε σὲ ὄχτους καὶ σὲ τράφους
καὶ ἦτανε ὡς μπαλαμωμένοι | καὶ ἄλειωτοι νεκροί.

Πβ. ἀκρόρρεμα.

ἀκρορρίζι τό, ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι καὶ ἀντίλογ. 31.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄκρος καὶ τοῦ οὐσ. ρίζι.

Τὸ τελευταῖον ἄκρον τῆς ρίζης: [Μὲ τὰ νερά μου τὰ
κρυφὰ καὶ μὲ τὰ φανερά μου σ' ἀναστένω, ἀπ' τ' ἀκρορρίζια
ὡς τὰ ξεκλώναρά σου τὰ πρὸ μακρινὰ (ταῦτα λέγει ἡ προσω-
ποποιημένη Ποταμιὰ πρὸς τὸν ὡσαύτως προσωποποιη-
μένον Πλάτανον).

ἀκρός ἐπίθ. Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Μωρός, ἀνόητος: 'Κεῖ ποῦ τὰ 'πλυνε κατεβαίνει ἕνας
ἀχτὸς καὶ κλέφτει ἕνα ἄδερ. Τότε ἡ ἀκρή, ἀδὲς νὰ πλύνῃ
τ' ἄλλα τ' ἄδερ, πέφτει καταπόδι 'πὲ τὸν ἀχτὸ καὶ φώναζε:
'ἀχτέ μου, τ' ἀδερίτσι μου, θὰ μὲ δείρῃ ὁ γεροδίτης μου!
(ἐκ παραμυθ.)

ἀκροσηκώνω Κρήτ. 'κροσηκώνω Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄκρα καὶ τοῦ ρ. σηκώνω.

Ἐλαφρῶς σηκώνω, ὀλίγον τι ἀνεγείρω ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Στάσον, ψαλιᾶδες, 'ς μιὰ μερῆ, πίσω μοιρολογίστρες,
νὰ δῶ κ' ἐγὼ τὸν ἄρρωστό μ' πῶς κείται, πῶς πεθαίνει.

Τὸ σάβανο 'κροσήκωσε κ' ἐκεῖνος χαμωγέλασε

Θράκ.

ἀκρόδιλος ἐπίθ. Πόντ. (Σούρμ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄκρος καὶ ἀγνώστου β' συνθετ.

Δυστυχής: 'Ε, ἀκρόδιλο! (ἐκφρασις ἀγανακτήσεως
μητρὸς κατὰ τέκνου).

ἀκροσκουντῶ ἀμάρτ. 'κροσκουντῶ Θράκ. (Γέν.)
'κουργκουντῶ Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄκρα καὶ τοῦ ρ. σκουντῶ. Πβ. Χρον.
Μορ. Ρ στ. 937 (ἐκδ. Schmitt) «τὴν θύραν ἀκριοκόντισε
διὰ νὰ τὸν ἡκούσουν».

Ἐλαφρῶς ὠθῶ ἔνθ' ἄν.: Τὸν 'κροκούντ'σε μέσ' 'ς τὸν
ποταμὸ (εὐρισκόμενον εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ ὠθήσας
ἐλαφρῶς τὸν ἔρριψεν ἐντὸς αὐτοῦ) Σαρεκκλ.

ἀκροσκύπτω ἀμάρτ. ἀκριοσκιούπτω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄκρα καὶ τοῦ ρ. σκύπτω.

Κύπτω ἐλαφρῶς: 'Ακριοπάτα καὶ ἀκριοσκιούψτε νὰ μὴ
λερώσης τῆς Κυπάρισσός μας τὸ φουστάνι (ἐκ παραμυθ.)

ἀκροσμίγω Λεξ. Ἡπίτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄκρα καὶ τοῦ ρ. σμίγω.

Ὡς ὄρ. ξυλουργικός, ἐνώνω κατὰ τὰ ἄκρα δύο πράγ-
ματα, συνήθως ξύλα.

ἀκροσταβαριά ἡ, Κρήτ. (Μονοφ.) ἀκροσταβαρὰ
Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀκροστάβαρο.

Τὸ ἄκρον τοῦ σταβαρίου, ἦτοι τοῦ ρυμοῦ τοῦ ἀρότρου.

ἀκροστάβαρο τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄκρος καὶ τοῦ οὐσ. σταβάρι.

Ἀκροσταβαριά, δ ἰδ.

ἀκροστέκομαι Κορσ. ἀκριοστέκομαι Κορσ. ἀκρου-
στέκουμι Θράκ. (Αἰν.) ἀκροστένομαι Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἀκροστέκομαι. Πβ. Θυσ. Ἀβραάμ στ.
915 (ἐκδ. ELegrand) «καὶ μὴ με βιάξης καὶ ἄφης» με
ν' ἀκροσταθῶ λιγάκι. Τὸ ἀκροστένομαι κατ' ἀναλογ.
τοῦ ἀπλοῦ στένω.

Ἀνακόπτω ἐπ' ὀλίγον τὴν πορείαν μου, στέκομαι
ἐπ' ὀλίγον, ἐφίσταμαι ἔνθ' ἄν.: Ἀκροσταθῆτε μιὰ στιγμή

